

**Chương 94: Nhiệm Vụ Nhóm Sinh Tồn Đảo Hoang (3) -
Delphine Izadra
(Số từ: 3190)**

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

11:35 AM 10/08/2025

Dù đã nói rằng mình không thể đụng vào cá, nhưng Liana biết đây không phải lúc để đưa ra cái có đó. Thế là, cô đành quay lại bãi biển.

Tôi chưa bao giờ đến một khu nghỉ dưỡng nhiệt đới trong bất kỳ kiếp sống nào của mình. Vì vậy, tôi chưa bao giờ tưởng tượng rằng mình sẽ được chứng kiến một khung cảnh tuyệt đẹp như vậy trên một hòn đảo hoang vắng thế này. Tất nhiên, khung cảnh đó thật sự ngoạn mục, nhưng lúc này tôi không có thời gian để tận hưởng nó.

“Tránh ra! Nó đang tới kìa!”

“Uwa!”

-Dùngggg!

Sau khi cái cây bắt đầu đổ về một hướng, nó tạo ra một âm thanh long trời lở đất khi chạm đất.

Harriet vừa chặt đổ một cái cây, nhưng cô dường như là người hoảng loạn nhất về chuyện đó.

“Gyaaaa! Côn trùng! Có con trùngggg!”

Chính xác hơn là cô ấy đang bận bịu hoảng sợ những con côn trùng rơi ra từ cái cây kia. Có lẽ cô ấy là người khó chịu nhất với tình huống này, về nhiều mặt, nhưng chúng tôi cũng cần cô ấy nhất, vì cô là người duy nhất có sẵn nhiều loại phép thuật khác nhau.

“Tôi nghĩ..... chừng này cây chắc đủ rồi. Giờ thì... tụi mình cùng nhau cắt nhỏ chúng ra.”

Trước lời của Adelia, Harriet bắt lực gặt đầu.

Cô đã chặt được 5 cây. Giờ những cái cây đó phải được tĩa bớt và sau đó biến thành cột hoặc sàn nhà. Cliffman đang chặt một vài bụi cây để tạo ra một con đường trong rừng, còn Ellen thì đang dùng rìu chặt cây.

Lá cọ và dây leo vẫn đang trong quá trình thu thập, còn Bertus thì đang chỉ đạo các công nhân và giúp đỡ khi cần.

“Bên đó đang làm gì vậy?”

Bertus dường như tò mò về tiến độ của Lớp B.

“Có vẻ như họ cũng đang làm giống chúng ta.”

Lớp B, nằm ở một nơi xa dọc theo bờ biển, có thể thấy họ cũng đang hối hả làm gì đó.

“Không biết điều kiện đặc biệt đó là gì nhỉ...”

Nếu chúng tôi có thể đáp ứng một điều kiện cụ thể, thì có thể kết thúc nhiệm vụ này sớm và chúng tôi sẽ nhận được thêm điểm. Nếu không muốn ở đây quá lâu, tốt hơn là chúng tôi nên khám phá hòn đảo nhiều hơn một chút.

Ngay cả Bertus cũng không muốn ở lại nơi này quá lâu. Đó là lý do tại sao cậu ta thà tìm cách để đáp ứng điều kiện đó hơn.

“Reinhardt. Ừm...”

Sau khi cố gắng nói với tôi điều gì đó, Bertus chỉ thở dài.

“Thôi. Quên đi. Bọn mình còn không biết nó là gì, nên cứ mò mẫm một cách mù quáng thì thật là ngu ngốc. Tạm thời đừng làm gì nguy hiểm. Hãy nghĩ thêm về chuyện này sau khi chúng ta hoàn thành khu cắm trại.”

Mặc cho tôi đã đi vào rừng mà không chút do dự chỉ vài phút trước đó, có vẻ như cậu ta không muốn giao thêm gánh nặng nào cho tôi.

Sau khi nói chuyện một lát, Bertus và tôi bắt đầu lăn những cái cây đi.

-Ai đó đỡ cái này với!

Sau đó, một giọng nói khản cấp vang lên từ bãi biển.

“Wow...”

“Cái gì vậy...?”

“Sao nó to thế?”

“Ew! Gớm quá!”

Liana đã bắt được một thứ gì đó, nhưng cô không thể tự mình chạm vào nó, vì vậy khi họ thấy tôi mang thứ đó đến khu cắm trại, mọi người chỉ dừng làm việc, đứng đó ngây người. Harriet và Liana rõ ràng là thấy gớm ghiếc.

Nó không phải là một con cá.

Chúng tôi bắt được một thứ trông giống tôm hùm đất. Nó to gấp năm lần một con tôm hùm thông thường.

“Thứ này ngon tuyệt cú mèo!”

Ellen gật đầu lia lịa khi nghe tôi nói vậy. Có vẻ như cô đã nghĩ đến việc chén sạch nó rồi.

Không cần phải nói, giáp xác càng lớn thì càng ngon.

“...Tôi nghĩ tụi mình nên kiểm tra xem nó có ăn được hay không đã.”

Bertus bày tỏ một số lo ngại và cố gắng trấn tĩnh tôi, người đã hoàn toàn dán mắt vào món ngon bất ngờ xuất hiện trước mặt.

“Nấu chín kỹ là được mà phải không?”

“Ừm... Nhưng chúng ta vẫn không biết nó có độc hay không.”

Trên thực tế, lo lắng của Bertus về việc sẽ ra sao nếu chúng tôi ăn một thứ không rõ tên tuổi như vậy là hoàn toàn hợp lý trong môi trường này.

“Ý là, các giáo viên có lẽ đang theo dõi chúng ta từ một nơi nào đó, họ có thể sẽ đưa ra cảnh báo nếu chúng ta cố ăn một thứ kỳ lạ nào đó.”

Nếu lũ trẻ cố ăn thứ gì đó như nấm độc vì quá đói, họ sẽ bị ngăn lại ngay lập tức. Đây không phải là một tình huống sống-còn thực sự, mà chỉ là một nhiệm vụ. Với lý do đó, Bertus có vẻ đồng ý với tôi.

“Nhưng bọn mình làm thế nào để chuẩn bị món này đây?”

Bỏ qua hương vị của nó, Liana dường như rất kinh hãi trước vẻ ngoài gớm ghiếc của nó. Cô có lẽ là người mắc chứng sợ tôm cua.

“Sao cậu làm chuyện này phức tạp thế? Chúng ta cứ nướng nó lên, đơn giản mà.”

Những quý tộc, đặc biệt là các cô gái, nhăn mặt khi tưởng tượng ra cảnh nướng một thứ gì đó trên lửa trại ở nơi này.

“Nhưng một con như thế này sẽ không đủ đâu.”

Chúng tôi bắt được một con tôm hùm khổng lồ, nhưng nó không đủ để nuôi 11 người. Trước lời của Bertus, Liana, người đang uống nước từ bình nước của mình, có vẻ cảm thấy những lời đó đang nhắm vào mình.

“...Tôi sẽ quay lại.”

Có vẻ như cô đang ra chiến trường, phải đi bắt thứ mà cô thậm chí không thể chạm vào. Nhân tiện, mọi người đều đổ mồ hôi như tắm vì tất cả đều phải làm công việc được giao trong cái nóng gay gắt này. Vì vậy, ai cũng uống cạn nước từ bình nước của mình, không biết rằng đó là một sự lãng phí.

“Cậu sẽ hối hận nếu không tiết kiệm nước.”

“Không phải ổn rồi sao, vì cậu đã hái được những quả dưa kia mà?”

Lời nhận xét thờ ơ của Kono Lint khiến tôi trừng mắt nhìn cậu ta.

“Này, cậu nghĩ trèo cây dễ lắm hả? Cậu muốn làm không?”

“H-hả? K-không, không phải...”

Cậu ta nói dễ dàng như vậy, vì cậu ta không phải là người hái những quả dưa đó...

Không.

Chờ đã.

Số 8, Kono Lint.

Khả năng của cậu ta là dịch chuyển tức thời.

“...Nghĩ lại thì, cậu mới là người nên hái chúng.”

Nếu cậu ta sử dụng khả năng của mình, cậu ta sẽ bị trần truồng như một tác dụng phụ.

Vậy thì nếu không có ai nhìn, sẽ không có vấn đề gì khi cậu ta sử dụng nó đúng không?

“Từ giờ cậu sẽ phụ trách việc hái dưa.”

“H-hàaaaaaa?”

Khi mọi người trong lớp đều biết tác dụng phụ của khả năng của Kono Lint, mọi người bắt đầu cười.

Sau khi biến Kono Lint thành con thoi dừa được chỉ định, tôi một mình đi vào rừng. Tôi không biết mọi chuyện sẽ ra sao, nhưng thành thật mà nói, tôi không quan tâm lắm liệu chúng tôi thắng hay thua trong nhiệm vụ nhóm này. Điều kiện để hoàn thành nhiệm vụ của tôi là sống sót, nó không đề cập đến việc phải thắng.

Miễn là chúng tôi có thể cầm cự cho đến thứ Sáu, tôi sẽ nhận được Điểm Thành Tích, vì vậy Lớp A không cần phải thắng để làm điều đó.

Ngoài ra tôi cũng muốn Charlotte thắng.

Vì vậy tôi không thực sự đưa ra bất kỳ điều kiện nào. Tôi thậm chí còn không nghĩ điều này là có thể ngay từ đầu.

Tôi không tự tin vào kỹ năng bắn cung của mình, vì vậy tôi hiện đang mang theo một con dao rựa và ba cây lao.

Dù tôi không chắc mình có thể đi săn được không, nhưng tôi vẫn mang chúng theo.

Tuy nhiên, mục tiêu hiện tại của tôi không phải là săn thức ăn mà là tìm một nguồn nước ngọt mới.

Hòn đảo này khá lớn và cũng có một vài ngọn núi. Do đó, nếu tôi tìm kiếm cẩn thận, tôi sẽ có thể tìm thấy một dòng nước. Sau đó, thay vì phải bận tâm liên tục hái dừa, chúng tôi có thể lấy nước từ đó.

Tôi đang cố tìm nó vì tôi thực sự biết rằng nó tồn tại ở đâu đó quanh đây. Tất nhiên, tôi không biết chính xác nó ở đâu.

“Phù...”

Tôi phải bằng cách nào đó vượt qua khu rừng rậm rạp này, vì vậy việc tiêu hao sức lực của tôi cực kỳ cao. Trên thực tế, ngay cả việc đi mười bước liên tiếp cũng cực kỳ khó khăn. Tất nhiên, con đường của tôi không hoàn toàn bị bao phủ bởi dây leo, vì vậy tôi có thể di chuyển khá tốt.

Sau khi đi được một lúc, cuối cùng tôi cũng dừng lại.

Tôi có thể sẽ kiệt sức và không thể di chuyển, vì vậy tôi quyết định quay lại trước, sau khi dọn dẹp một phần đáng kể của con đường.

-Kwi-i-i-i-k!

Và, sau đó tiếng kêu của một con vật nào đó vang lên từ đâu đó.

Nhìn thấy nó đang la hét, có vẻ như đây không phải là chuyện bình thường. Tôi nhìn về hướng tiếng kêu phát ra và thấy ai đó đang chạy qua khu rừng đuổi theo một thứ gì đó.

-Vút!

-Kwi-i-i-i-k!

Tiếng kêu của con thú ngày càng lớn hơn khi ai đó đang đuổi theo nó bằng một cây cung, bắn những mũi tên vào nó và thực sự trúng.

Đó là một cô gái với mái tóc tết dài bay phấp phới sau lưng, người đang chạy xuyên qua khu rừng như một con sóc.

Đó là B-9, Delphine Izadra, người có tài năng bắn cung.

-Vút! Vút!

-Kweeeek!

Rõ ràng con thú bị đuổi đã ngã xuống, vì cô gái cầm cung cũng dừng lại.

Không chỉ có thể lao đi trong rừng như thể cô đang bay, cô còn có thể bắn hạ một con thú đang chạy hết tốc lực.

Cô là bạn thân nhất của Ludwig cũng như là một trong những nữ chính của tiểu thuyết này.

“.....Làm sao mình mang thứ này về đây?”

Cô đã bắt được một thứ gì đó, nhưng có vẻ như cô không biết làm thế nào để mang nó về.

“Này, tôi giúp cậu nhé?”

“Aa... Hả? Ai đó?”

Delphine giật mình khi đột nhiên nghe thấy một giọng nói xa lạ. Khi cô thấy đó là tôi, vẻ mặt của cô dịu đi một chút.

“A-Aaa... Reinhardt... Vừa nãy là cậu à?”

Tôi thường xuyên đến ký túc xá Lớp B, vì vậy ngay cả khi chúng tôi không nói chuyện trực tiếp, cô ít nhất cũng đã từng nhìn thấy mặt tôi.

“Sao? Cậu bắt được con to thể này à?”

Đó là một con vật giống heo có kích thước gần bằng một con chó lớn. Nó đã bị trúng bốn mũi tên, và một trong số chúng đã găm vào đầu nó.

“Nếu cậu thấy khó mang một mình, tôi có thể giúp cậu.”

“Ồ... Vâng, làm ơn! Cảm ơn cậu.”

Cô đã bắt được nó, nhưng không chắc làm thế nào để mang nó về, vì vậy cô cảm thấy khá may mắn khi gặp tôi ở đây.

Cô và tôi nghỉ giải lao một chút trong khi kéo con heo chết phía sau.

“À... Nặng quá...”

“Phải...”

Sao lại khó di chuyển một con thú chết như vậy nhỉ?

“Khả năng bắn cung của cậu không phải dạng vừa đâu nhỉ?”

Nói chính xác hơn, thật kinh ngạc khi cô có thể vừa chạy vừa bắn tên cùng một lúc. Delphine mỉm cười trước lời nói của tôi.

“Tôi quen rồi.”

“Thật sao?”

“Ừm, tôi đến từ Talprad. Gần như mọi người ở đó đều học cách săn bắn từ khi còn nhỏ.”

“À... Vậy sao?”

Tất nhiên, đây là điều mà tôi đã biết.

Delphine Izadra đến từ một dòng dõi thợ săn lâu đời, gọi đất nước miền núi Talprad, nằm ở phía bắc của Đế quốc, là nhà của họ. Talprad khá nổi tiếng với việc mọi người dân đều biết cách sử dụng cung tên, và ngay cả trong số họ, Delphine cũng được coi là thần đồng.

Đó là lý do tại sao cô có thể vào Lớp Royal của Temple chỉ với tài năng bắn cung của mình.

Cô đã đi săn từ khi còn nhỏ, di chuyển qua những địa hình hiểm trở, vì vậy cô đã thích nghi với tình huống này như cá gặp nước.

Dù bây giờ cô chỉ có khả năng bắn cung, nhưng sau này cô sẽ có thể sử dụng một sức mạnh bất thường gọi là Tinh Linh Ngủ.

Trên thực tế, có một chi tiết là những thợ săn của Talprad thực sự thừa hưởng dòng máu của Elf, những cá thể đã bị tuyệt chủng từ rất lâu rồi. Delphine thừa hưởng sức mạnh của họ mạnh nhất, vì vậy cô có tài năng bắn cung phi thường, cũng như sự thân thuộc với các tinh linh sẽ phát triển sau này.

Tất nhiên, sẽ mất một thời gian dài để cô thức tỉnh tài năng đó.

Vì là bạn thân nhất của Ludwig, cô là một người khá tốt bụng và dễ gần. Có vẻ như cô không sợ tôi hay bất cứ điều gì. Ý là, dù sao thì cô cũng thấy tôi thường xuyên lui tới ký túc xá Lớp B mà.

“Các cậu đang làm gì thế? Mọi việc diễn ra suôn sẻ chứ?”

“Ừm, chúng tôi đang làm cái này cái kia, nhưng tôi không biết kết quả sẽ ra sao.”

“Thật sao? Có rất nhiều học viên xuất sắc ở Lớp A, nên tôi chắc chắn mọi chuyện sẽ suôn sẻ thôi.”

Ban đầu, Lớp A và B được cho là kẻ thù không đội trời chung. Tuy nhiên, vì tôi đã gánh hết mọi sự thù địch ngay từ đầu năm

học, nên các học viên từ Lớp A không ghét Lớp B nhiều lắm, dù họ vẫn coi thường Lớp B một chút.

Các học viên của Lớp B thì không ghét Lớp A vì họ quá tốt bụng.

Vì vậy, mối quan hệ giữa hai lớp không tệ như trong bản gốc, hoặc thực tế là không tệ chút nào, đó là lý do tại sao chúng tôi có thể thoải mái hỏi những câu hỏi như vậy trong nhiệm vụ hợp tác này.

Như Delphine đã nói, Lớp A chắc chắn có rất nhiều người thông minh. Tuy nhiên, họ cũng hay than vãn như họ tài năng, vì vậy tôi khá không chắc chắn về kết quả.

“Sau đêm nay, tôi cá là sẽ có hơn một hoặc hai đứa cảm thấy như mình sắp chết.”

“Thật sao? Ừm... Cậu nói đúng. Tôi quen cắm trại rồi, nhưng tôi vẫn lo cho những người khác.”

Delphine đã săn bắn rất nhiều trong quá khứ, vì vậy cô quen ngủ ngoài trời.

Tuy nhiên, cô lo lắng cho những người khác, những người không có nhiều kinh nghiệm như vậy. Đó là lý do tại sao cô nhảy vào rừng ngay lập tức để kiếm thức ăn.

Sau khi nghỉ giải lao một vài lần, cuối cùng chúng tôi cũng kéo được con heo đến bãi biển, nơi khu cắm trại của Lớp B tọa lạc.

“Phù... Vất vả rồi. Cảm ơn cậu, Reinhardt.”

Delphine mỉm cười rạng rỡ khi bước lên bãi biển. Nếu chỉ có một mình, cô sẽ không thể mang con heo theo được.

“Cái... Cái gì thế này?”

Tất cả các học viên Lớp B, những người đang vật lộn để dựng lều trại, đã sốc khi thấy một con heo đã bị bắt.

“Wow... Cậu làm thế nào vậy?... Hả? Reinhardt? Sao cậu lại ở đây?”

Và cũng giống như Bertus đang dẫn dắt Lớp A, Charlotte đang dẫn dắt Lớp B. Cô ấy mỉm cười khi thấy con heo mà chúng tôi đã kéo đến đây, nhưng cô ấy cũng ngạc nhiên khi thấy tôi ở đây.

Với mái tóc vàng óng ả, xinh đẹp gọn sóng được buộc thành đuôi ngựa, cô ấy đi lại với ống tay áo và ống quần được xắn lên.

Nhìn thấy lòng bàn tay của cô ấy cũng khá bẩn, có vẻ như cô ấy cũng đang tích cực tham gia.

“À, cả hai gặp nhau trong rừng và cậu ấy đã giúp tôi di chuyển thứ đó. Nếu chỉ có một mình, tôi sẽ không thể kéo nó đến tận đây.”

Trước lời nói của Delphine, vẻ mặt của các học viên Lớp B, bao gồm cả Charlotte, trở nên kỳ lạ.

Cậu ta đã làm gì cơ?

Đó là những gì vẻ mặt của mọi người đang nói.

Charlotte chỉ thở dài nặng nề và mỉm cười.

“Reinhardt... Dù đây là một nhiệm vụ hợp tác, nhưng nó vẫn là một cuộc thi. Sao cậu có thể đi giúp đội khác chứ?”

Cô trách mắng đối thủ của mình vì đã giúp nhóm mình. Tôi cười trước lời nói của Charlotte.

“Không đời nào. Sao tôi có thể làm việc mà không nhận được bất cứ thứ gì đổi lại chứ?”

Charlotte bật cười khi tôi hỏi họ rằng tôi có thể lấy một cái chân heo làm phần thưởng không.

“Phần thưởng là sao? Vậy ra cậu cũng có động cơ thầm kín ha? Chà, Delphine đã bắt được nó, nên quyết định là của cậu ấy.”

Delphine cứng người khi nghe lời nói của Charlotte.

“Chà... Chắc chắn rồi, chúng tôi đã có đủ rồi.”

Delphine chỉ về phía bãi biển và khúc khích cười.

-Woaaa!

-Mọi ngườiiiiiii! Tôi bắt được một con nĩa rồiiiii!

“Vì có một tên ngốc nào đó sắp gom đủ thức ăn cho cả tuần chỉ trong một ngày.”

Tôi có thể thấy Ludwig đang cầm một con cá lớn bị xiên trên một cây lao, hò reo phấn khích.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

*THẤY HAY CÁC BẠN CÓ
THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:*

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV - CN DONG THAP PGD MY THO

Nguyễn Tiến Lực

SĐT: *****550

QR Nhận Tiền

Nhận tiền từ mọi Ngân hàng và Ví điện tử

Thanks For Reading